

hibajelentés

összekucorodva menekültél
az ajtócsapódás elől
irtózva fogtad be a füledet
hogy ne halld a lépcsőházból
visszaszűrődő léptek csattogását
– azt hitted elmekórtani eset vagyok
pedig csak maradt időm
elrontani a szerelmünket –
a hirtelen ránk törő szavak
aljas játékot űztek velünk
hibát hibára halmoztunk
most ott állsz a magányos szobában
ahol egykor fölvetted a vallomásomat
azóta lecserélted a virágos tapétát
s a sápadt függönyöket
de a falon a képek a régi nevünkön szólítanak
s egyre inkább hinnem kell
hogy tényleg te voltál a múltamban
az egyetlen releváns elem
de a tehetetlen test a morális önzés
súlyától néha kibillen s az emlékek
bennünk emésztetlenül őrlődnek tovább

egyszer fenn egyszer lenn

pofonegyszerű a képlet
miért kellene hát gyűlölni
a téli Duna-partot
vagonokban remegni idegenként
könnyeket szégyellve átkozódni
félve lesni virágok szomorú meséit
a párnából az álmokat kilopni
nyelvet öltetni a hazugságokra
kinevetni a könnyűvérű szavakat
fellázítani a tétova reményt –
már nem lehetnek kifogásaid
megtanultad az önzést egészen
tudsz semmit sem felejtve élni
és már nem akarhatsz mást
mint elfelejteni mindent

majdnem

felveri a gyom az emlékeket
a ház omladozó homlokzatát bámulom
s a kapualjat ahol felárat fizettem azért a délutánért –
most azt mondod nem akarsz feljönni többé
s hogy kiüresedtünk mint az eldobott sörösdoz
bogozzuk a molyrágta emlékek fonalát
sebeidben élek ócska bort iszom
s mint a gyomorfekélyes hajléktalanok
közömbös vagyok magammal szemben is
így maradunk együtt egyedül – megismételhetetlenek